

РЕШЕНИЕ

№ 1687

гр. София, 14.03.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 20.02.2018 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **13268** по описа за **2017** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 38, ал. 6 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД).
Образувано е по жалба на С. С. В., чрез пълномощник адв. Д., против решение № Ж-106/2017г. от 03.11.2017г. на Комисията за защита на личните данни (КЗЛД).
В жалбата са наведени доводи, че оспореното решение е необосновано и неправилно, постановено в разрез с материалния и процесуалния закон. Сочи се, че решението се основава на погрешни фактически констатации, довели до незаконосъобразен извод за извършени нарушения на Закона за защита на личните данни. Претендира се отмяна на решението.

Ответникът – Комисия за защита на личните данни (КЗЛД), чрез процесуалния си представител юрк. П., оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Заинтересованата страна – М. М. В. счита жалбата за неоснователна.

Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Производството пред КЗЛД е образувано по реда на чл. 38, ал. 1 от ЗЗЛД - по жалба на М. М. В. вх. № Ж-106/02.03.2017г., в която са изложени твърдения за неправомерно обработване на личните й данни от нотариус С. В., съдържащи се в залепени от нотариуса уведомления за получаване на нотариална покана.

Във връзка с постъпилата жалба, в КЗЛД е образувано административно производство по реда на чл. 10, ал. 1, т. 7 от ЗЗЛД. В съответствие с чл. 26, ал. 1 и чл. 36, ал. 2 от

АПК комисията е уведомила нотариус В. за образуваното производство, като ѝ е предоставила 7-дневен срок, в който да депозира становище и да представи относими доказателства. Нотариусът е изразил писмено становище /вх. № С-384/29.06.2017г./, с което категорично отрича твърденията за неправомерно обработени лични данни.

Жалбата е разгледана в две заседания на комисията, обективирани в Протокол № 52 от 07.09.2017г. и Протокол № 56 от 04.10.2017г. На първото заседание КЗЛД е обявила жалбата за допустима, като съобразно чл. 38, ал. 3 от Правилника за дейността на КЗЛД и нейната администрация е конституирала като страни в производството: жалбоподател М. М. В. и ответна страна - нотариус С. С. В.. На второто заседание на комисията, обективирано в Протокол № 56 от 04.10.2017г., жалбата на М. В. е разгледана по същество и е приет проект за решение.

С оспореното решение КЗЛД е обявила за основателна жалбата на М. М. В. срещу нотариус С. С. В., като на основание чл. 42, ал. 9 от ЗЗЛД е наложила на нотариус В. глоба в размер на 2 000 лв. за нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД.

В мотивите на решението е посочено, че между страните няма спор за това, че при нотариус В. е образувано нотариално производство за връчване на нотариална покана с рег. № 656, том I, акт № 57 от 23.02.2017г., изхождаща от [фирма] до М. В.. При посещение на посочения в нотариалната покана адрес – [населено място], м. „А.“, сграда с идентификатор 02676.157.20.1, с търговско наименование „У. П. Л.“, ет. 1, ап. В1-05, нотариусът не е открил лице, на което да връчи поканата, поради което е залепил съобщение изх. № 10/23.02.2017г. на вратата на апартамент В1-05, както и на входната врата на жилищната сграда, за получаване на нотариалната покана в кантората му в [населено място]. В съобщението са вписани трите имена, адрес и ЕГН на жалбоподателката, както и информация за седалището и адреса на управление на търговското дружество [фирма] с управител г-жа В..

При тези фактически констатации КЗЛД е счела, че в случая съобщението представлява уведомление по чл. 47 от ГПК, като целите на уведомяването не налагат използването на единния граждански номер като идентификационен код, тъй като няма законово обоснована необходимост, която да налага физическото лице да бъде идентифицирано именно по този начин при уведомяването му по този ред. Употребата на личните данни по този начин се оказва непропорционална на целите, за които се използват, като и в разрез с изискването на чл. 2, ал. 2, т. 1 от ЗЗЛД същите да се обработват законосъобразно и добросъвестно.

Обработването на личните данни, в случая ЕГН, под формата на употребата му и посочването му в уведомлението по чл. 47 от ГПК, има за резултат разпространението и разкриването им, без тези данни да могат да се ползват от защитата по ЗЗЛД. След като е осъществено такова неправомерно обработване, очевидно администраторът на лични данни не е предприел необходимите технически и организационни мерки, за да защити данните на жалбоподателката от неправомерен достъп и разпространение, следователно не е изпълнил задължението си по чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД и са нарушение правата на физическото лице, сезирало КЗЛД.

При така установената фактическа обстановка и след преценка за законосъобразност на оспореното решение съобразно чл. 168 от АПК, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна в срока по чл. 38, ал. 6 от ЗЗЛД, поради което е допустима.

Разгледана по същество е основателна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен колективен орган съгласно чл. 38, ал. 2 от ЗЗЛД, прието е при необходимия кворум и с необходимото мнозинство /чл. 9, ал. 3 от ЗЗЛД и чл. 8, ал. 6 и ал. 7 от Правилника/. Съгласно чл. 7, ал. 1 от ЗЗЛД комисията е колегиален орган и се състои от председател и 4 членове, а решенията се вземат с мнозинство от общия брой на членовете ѝ /чл. 9, ал. 3/. Същото следва да бъде подписано от всички членове, участвали в гласуването. В случая за оспореното решение са гласували със „за“ и са се подписали всичките трима присъстващи членове на комисията, поради което безспорно е формирано мнозинство и решението е валидно взето.

Решението е постановено в изискуемата по закон форма съгласно чл. 59, ал. 1 от АПК, като формално съдържа фактическите и правни основания за издаването му.

По съответствието на решението с материалния закон, съдът съобрази следното:

За да постанови оспореното решение, комисията е приела, че нотариус В. е обработила личните данни на г-жа В. в нарушение на принципите, че личните данни следва да се обработват законосъобразно и добросъвестно – чл. 2, ал. 2, т. 1 от ЗЗЛД, както и че не следва да надхвърлят целите, за които се обработват – чл. 2, ал. 2, т. 3 от ЗЗЛД. Освен това, в резултат на неправомерното обработване на тези данни, нотариусът е нарушил и чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД, тъй като не е предприел необходимите технически и организационни мерки за тяхната защита.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗЗЛД лични данни са всяка информация, отнасяща се до физическо лице, което е идентифицирано или може да бъде идентифицирано пряко или непряко чрез идентификационен номер или чрез един или повече специфични признаци. От тълкуването на посочената разпоредба следва, че имената, адресът, както и единният граждански номер на лицето представлява негови лични данни, тъй като същото може да бъде идентифицирано чрез тях. Целта на ЗЗЛД е да се гарантира неприкосновеността на личността и личния живот, като се защитят физическите лица при неправомерно обработване на свързаните с тях лични данни и се регламентира правото на достъп до събираните и обработвани такива данни. Предвидената в закона защита на личните данни не е абсолютна и подлежи на ограничение в изрично предвидени в закона случаи. Разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗЛД регламентира седем алтернативни хипотези, в които обработването на лични данни е допустимо. Обработването на лични данни е допустимо само в случаите, когато е налице поне едно от изчерпателно изброените в нормата условия.

Разпоредбата на § 1, т. 1 от ДР на ЗЗЛД дава легална дефиниция на понятието "обработване на лични данни", а именно всяко действие или съвкупност от действия, които могат да се извършват по отношение на личните данни с автоматични или други средства, в т.ч. и разпространяване. В случая е налице обработване по смисъла на закона на личните данни на М. В. от нотариус В., но същите са обработени законосъобразно и при спазване на принципите, залегнали в чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД. Личните данни на г-жа В. са събрани във връзка с дейността на администратора като нотариус за конкретни, точно определени и законни цели.

Според чл. 2, ал. 1 от Закона за нотариусите и нотариалната дейност /ЗННД/ нотариус е лице, на което държавата възлага извършване на предвидените в законите нотариални действия. По смисъла на чл. 569 от ГПК връчването на нотариална покана е нотариално удостоверяване, за което се извършва нотариално производство. В разпоредбата на чл. 50 от ЗННД е предвидено, че нотариусът може да възложи на определен служител в нотариалната кантора да връчва съобщения и книжа при

условията и по реда на чл. 37-58 от Гражданския процесуален кодекс.

Ето защо връчването на нотариални покани и уведомления за тях е нормативно определена дейност, поради което съгласно чл. 4, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД, обработването на личните данни от нотариус, в качеството му на администратор на такива данни, е допустимо - обработването е необходимо за изпълнение именно на нормативно установено задължение – връчване на нотариална покана. /решение № 2127/14.02.2014г. по адм. д. № 6614/2013г. на ВАС, V отд., решение № 7577/23.06.2016г. по адм. д. № 4601/2016г. на ВАС, V отд./.

Съдът не споделя извода на комисията, че администраторът на лични данни е извършил нарушение на чл. 2, ал. 2, т. 1 и 3 от ЗЗЛД. За да мотивира решението си, органът е възприел от фактическа страна, че уведомлението, съдържащо ЕГН-то на лицето, е поставено от нотариуса на място със свободен достъп на трети лица. Както беше посочено, връчването на съобщения и книжа се извършва от служител на нотариуса /или от самия нотариус/ при условията на чл. 37-58 от ГПК, т.е. по способите, предвидени в чл. 43 от ГПК - връчване лично или чрез друго лице; връчване чрез прилагане на съобщението към делото или чрез залепване на уведомление. Нотариусът може да разпреди връчването да стане чрез публично обявление.

Ето защо само по себе си залепването на уведомление от страна на връчителя не е незаконно. Следва да бъде разрешен въпросът - включването на ЕГН в уведомлението – представлява ли недобросъвестно обработване на лични данни и събирането и обработването им дали е съотносимо, свързано със и ненадхвърлящо целите, за които се обработват.

Съдът не приема изводите на комисията, че нотариусът е обработил недобросъвестно данните /ЕГН/, като включването на последните в уведомлението надхвърля целите, за които данните се обработват. В оспореното решение не е направен анализ на целите, за които са обработвани данните, а именно за извършване на нотариално производство – връчване на нотариална покана.

Връчването на нотариална покана (чл. 569, т. 3, предл. 1 от ГПК) е производство, при което нотариусът чрез писмено изявление в пределите на своята компетентност и съгласно закона удостоверява с официална доказателствена сила определени юридически факти.

В практиката нотариалната покана се използва в редица случаи, като например: при определяне падежа на безсрочните задължения; за даване на подходящ срок за изпълнение на неизпълнено договорно задължение, след което кредиторът ще счита договора за развален; за отправяне на предложение за извънсъдебно уреждане на спорове с предупреждение, че ако това не стане, ще бъде сезиран компетентният съд; за освобождаване на нает имот и т. н. Същото производство се прилага и при други съобщения, уведомления, предупреждения и отговори във връзка с гражданскоправни отношения, т.е. в най-широк спектър от отношения.

Ето защо за да извърши надлежно това удостоверяване и поръчващият поканата да постигне целите си, необходимо е нотариалната покана да бъде надлежно връчена на своя адресат. И когато самата покана не може да бъде връчена лично, се пристъпва към останалите сочени в ГПК способи. За да може способът "залепване на уведомление" да бъде осъществен и да изпълни целите си - като зачитане връчване на самата нотариална покана и обвързване с официална доказателствена сила, необходимо е съдържанието на уведомлението да бъде изчерпателно, включително и с

изписване на индивидуализиращи адресата данни. Не може да се приеме, че изготвянето на уведомление за наличие на отправена нотариална покана, не е част от нотариалното производство, а само индиция за съществуването на такова. Процесуалният закон обвързва с тежки последици използването на способа "залепване на уведомление", приравняващ го на "реално" връчване на адресата на нотариалната покана /решение № 2127/14.02.2014г. по адм. д. № 6614/2013г. на ВАС, V отд./.

По изложените съображения съдът счита, че като администратор на лични данни нотариус В. е обработили правомерно личните данни на г-жа В. в хипотезата на чл. 4, ал. 1, т. 1 от ЗЗЛД и в съответствие с изискванията на чл. 2, ал. 2 от с.з.

В допълнение комисията е приела, че след като е налице неправомерно обработване на лични данни, „очевидно администраторът на лични данни не е предприел необходимите технически и организационни мерки, за да защити интересите на жалбоподателката от неправомерен достъп и разпространение, следователно не е изпълнил задължението си по чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД“. Иначе казано, комисията е счела, че нарушението по чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД е логическа и законна последица от неправомерното обработване на данните, поради което не следва да бъде доказвано извършването му. Законът за защита на личните данни обаче не поставя такава взаимна обусловеност между различните нарушения. В случая се касае за различни нарушения, за които са предвидени и различни глоби/имуществени санкции в Глава осма на ЗЗЛД. Съгласно чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД за нарушения по чл. 2, ал. 2 и ал. 3 и чл. 4 администраторът на лични данни се наказва с глоба или с имуществена санкция от 10 000 до 100 000 лв., а за други нарушения по този закон, каквото е и нарушението по чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД, виновните лица се наказват с глоба или с имуществена санкция от 500 до 5000 лв. В оспореното решение комисията е приела, че нотариусът като администратор на лични данни е нарушил изискванията на чл. 2, ал. 2, т. 1 и 3 от ЗЗЛД, но в същото време е ангажирала административнонаказателната му отговорност за нарушение по чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД, а не за нарушение по чл. 2, ал. 2 от ЗЗЛД на основание чл. 42, ал. 1 от ЗЗЛД.

За констатираното нарушение по чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД обаче нито са изложени конкретни мотиви, нито са събрани относими доказателства. Единствено е посочено, че залепването на уведомление и на входната врата на жилищната сграда създава допълнителна предпоставка за неправомерно разпространение на личните данни на жалбоподателката до неограничен кръг от посетители на сградата. В тази връзка следва да се отбележи, че още в протокол № 56 от 04.10.2017г. /л. 32 по делото/ г-н Ц. С., член на КЗЛД, некоректно е цитирал становището на нотариуса, в смисъл, че самата тя е признала, че е залепила второ уведомление на входната врата на сградата /л. 32 по делото, цитат на редове 21-26/. Видно от представеното по преписката становище обаче /л. 61-62 по делото/ нотариус В. е посочила, че е поставила уведомление във входа на сградата /л. 62, ред 5/, а не на входната врата на сградата. По преписката не са събрани каквито и да било доказателства, че съобщение е било залепено и на входната врата на сградата. Ето защо напълно необосновано комисията е приела, че между страните не е спорно обстоятелството, че на 23.02.2017г. нотариус В. е залепила съобщение на входната врата на апартамент № В1-05, собственост на г-жа В., както и на входната врата на жилищната сграда /л. 23-гръб, ред 15/, както и че събраните по случая гласни доказателства не установяват различна от твърдяната от страните фактическа обстановка. По-нататък в мотивите отново е посочено, че

нотариусът сама „твърди, че съобщението е залепено и на входната врата на жилищната сграда, твърдение, което не е оборено и от събраните по преписката гласни доказателства, отразени в протокол от откритото заседание, видно от който свидетелят Р. твърди, че няма спомен за залепване на съобщение на входната врата на жилищната сграда, но не отрича това обстоятелство“ /л. 23-гръб, редове 21-25/. В заключение е посочено, че нотариус В. „признава“, че е залепила съобщение и на входната врата на жилищната сграда.

От изложеното е видно, че комисията превратно е интерпретирала както становището на нотариус В., така и показанията на свидетеля адв. Р.. Напротив, видно от разпита на адв. Р., която е придружавала нотариус В. при посещението ѝ в сградата, същата е заявила, че на входната врата на сградата не е било залепвано уведомление. По време на разпита, г-н С., член на КЗЛД, задавайки въпроси към свидетеля, отново си е позволил некоректно да цитира становището на нотариус В., а именно: „В становището на нотариус С. В. се твърди, че е залепено и на входната врата, на входа на кооперацията“ /л. 31-гръб, редове 14-16/. Въпреки това, свидетелят е потвърдил, че е видяла залепено уведомление единствено на входната врата на апартамента. Свидателят е разпитан и в хода на съдебното производство, като отново е потвърдил, че през цялото време са били заедно с нотариус В., като последната не е залепила уведомление на входната врата на сградата.

Налага се извод, че комисията не е събрала каквито и да било доказателства за извършено нарушение по чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД, за което именно е ангажирана административнонаказателната отговорност на администратора на лични данни. В решението липсват мотиви защо органът приема, че е осъществен състава на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД и какви организационни и технически мерки е следвало да предприеме администраторът на лични данни в конкретния случай, но не е предприел. Не е коментирана разпоредбата на чл. 23, ал. 4 от ЗЗЛД, че мерките и сроковете по ал. 1 и 2 се определят с инструкция на администратора на лични данни, съответно не е изискано от нотариус В. да предостави такава инструкция. Не е обсъдено и какво е минималното ниво на технически и организационни мерки, както и допустимия вид защита, предвидени в Наредба № 1/30.01.2013г. за минималното ниво на технически и организационни мерки и допустимия вид защита на личните данни /обн. ДВ, бр. 14/2013г./ - чл. 23, ал. 5 от ЗЗЛД, поради което и не са събрани доказателства в тази насока. В хода на производството пред КЗЛД не са проверени релевираните от нотариус В. твърдения, че процесната сграда е с ограничен и контролиран достъп, тъй като същата е постоянно заключена, с ключове разполагат единствено собствениците на обекти в сградата или лица, на които собствениците са предоставили ключ, а през нощта има физическа охрана. Не са проверени и твърденията, че сградата се намира в отдалечен район извън границите на [населено място], че е изолирана и около нея няма други сгради, като освен това сградата няма излаз на пътна мрежа. Изясняването на всички тези обстоятелства е от съществено значение при преценката какви технически и организационни мерки е следвало да предприеме администраторът на лични данни, за да защити данните от неправомерен достъп, изменение или разпространение, както и от други незаконни форми на обработване по смисъла на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД. От отговора на този въпрос зависи дали в конкретния случай е налице нарушение на чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на нотариус В..

По изложените съображения съдът намира, че решението на КЗЛД е

незаконосъобразно и следва да бъде отменено, а преписката – върната на органа за ново произнасяне, при което да се установи дали администраторът на лични данни е изпълнил задължението по чл. 23, ал. 1 от ЗЗЛД.

Ето защо и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № Ж-106/2017г. от 03.11.2017г. на Комисията за защита на личните данни.

ВРЪЩА преписката на Комисията за защита на личните данни за ново произнасяне по жалба с рег. № Ж-106/02.03.2017г., подадена от М. М. В., съобразно указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящото решение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: